

Andante.

Naar Aftnens sidste Straale blinker i E-gelunden til dig ned, og du et Bil-led seer, som vin-ker, og fa-rer

crece:

hen, og aander Fred; Da er det Vennens Aand, saa tro, der Dig til-vin-ker Fryd og Ro.

p *dim*

2.

Naar Maanen halvt sit Aasyn giemmer,
Og Elskovs Drøm hentryller dig,
Og du fra Espens Løv fornemmer
Melodisk Susen blidelig,
Mens ahnende dit Hjerte slaaer;
Min Aand da gennem Skoven gaaer

3.

Og föler du, naar Tanken svæver
Södt i Henfarnes Elskovslund,
Et sagte Pust, der venligt bæver,
Som Zephirs Kys, paa Barm og Mund,
Og vifter Lampen i din Haand,
O! tvivl da ei det er min Aand.

4.

Og hörer du, naar Nattens Stjerne
J tyst Smaakammer glimter ind
Som Æolsharper fra det Fjerne,
Det Pagts Ord: "for evig din!"
Da slumre blidt! min Aand det er,
Den svæver om dig, fjern og nær.